

ZIKHÍR - ZIKUJDONSÁG

Még tisztán emlékszem az első órára a ZIK „Dió” csoportjával. Igen szerencsés egy társaság: öt fű-négy lány. Vidámak, kíváncsiak, elevenek - és zajosak. Kedvesek és szépek! Olyan gyerekek voltak még akkoriban! Az idő eltel, és az elmúltaknak csak értékes következménye maradt. Talán a legjellemzőbb a mély baráti kapcsolatuk. A legkedvesebb az állandó jóindulatuk. A legélvezetesebb a humorérzékük és a leglélekemelőbb a felelősségtudatuk. Egészségesek.

Egy szálig és épségben követik a számukra kitaposott ösvényt!

Azóta utaik ide-oda ágazódtak. Néhányan közülük a kisebb körköröségek miatt már ösztöndíjasok voltak Magyarországon, s mások pedig odafelé készülnek. A következő sorok gyönyörűek! Olvassátok el figyelmesen, azzal a tudattal, hogy az első krónika olyan fiataaltól keletkezett, aki nem kisgyerekként találkozott a magyar nyelvvel. A két záró írás viszont az átutazást megelőző szellemben fogalmazódott meg.

Zólyomi Kati

Úgy ég a tűz, ha tesznek rá... (1. rész)

Eredmények Balassi után...

2008-ban a magyarországi Balassi Bálint Intézetben voltam mint ösztöndíjas. Buenos Airesből január 31-én indultam. Kicsit féltem, de főleg izgultam, hogy mi is vár rám: milyen

lesz a *kolesz* (vagyis a kollégiumi élet), kik lesznek a szobatársaim.

Szerencsére, amikor megérkeztem a Balassiba már várt öt uruguayi barátom, akiket a néptáncfesztiválról ismertem. Mindnyájan örültünk, hogy együtt lehetünk. Az első hónapokban együtt főztünk és ettünk, mert így mulatságos és olcsóbb volt.

A Duna Palota színházban, a Budai Vigadóban és a Szent Anna templomban dolgoztam mint jegyszedő. Itt történt meg, hogy argentin nénikkel beszélgettem, akik, képzeljétek el, emlékeztek, hogy a Hungária vendéglőjében valamikor az Ösztöndíjprogram javára sorsjegyet vettem, és most én, az ösztöndíjas ott álltam előttük! Nagyon megörültek, hogy jó helyre ment a pénzük!

Télen, amikor végre havazott, nagyon boldogan hógolyózni mentünk, fősétáltunk 5 perc alatt a Citadellára és ott nagyokat szánkóztunk, ez nagyon klassz volt!

A Balassiban tanulni is kellett. Reggel 8-tól 12-ig magyarórára jártam, és délután 4-ig Hungarológiai szemináriumokra. Kanadai, olasz, venezuelai, kolumbiai és észak-amerikai diákokkal voltam együtt a B1 Cserkészcsoporthoz. Osztályfőnökünk, Dávid Mária nagyon jó és kedélyes tanár volt. Sokat tanultunk. Erdélybe és Észak-Magyarországra kirándultunk vele. Erdélyben a Csíksomlyói búcsún vettünk részt, meglátogattuk Torockót, Gyimest, Kolozsvárt és gyönyörű természeti helyeket, mint a Gyilkos tó, Sóbarlang, Békászoros, Szent Anna tó...

Októberben pedig egy háromnapos kiránduláson Észak-Magyarországra

mentünk. Ott Egert és Miskolcot látogattuk meg, nagyon élveztük a barlangi termálfürdőt, az ősi ember barlangját és az Aggteleki-cseppkőbarlangba is bementünk.

A nyári iskolai szünet alatt többször külföldre utaztunk. Az uruguayiakkal egy rövid körutat szerveztünk Franciaországba, Németországba és Ausztriába. A Balassi barátaimmal Lengyel- és Csehországot is megismertük.

Magyarországi vidéki városokat is meglátogattam: Tokajon a Zomboryék pincéjét, Balatonszárszón ünnepeltünk születésnapokat, Mohácson a busójáráson vettem részt, és Édesanyám unokatestvérével Karancslapujtőre mentünk, ahol a családjunk régi házát ismertem meg.

Budapesten sok híres épületet, turisztikai érdekességet újra megtekintettem, és sok új értékes hellyel ismerkedtem meg. Ez volt a harmadik, leghosszabb magyarországi utam. Jobban megismertem az ottani életet, önállóságban, felelősségtudatban és sok új barátsággal gazdagodtam. Nem volt mindig egyszerű helytállni, de nagyon érdemes a szükséges erőfeszítés. Mindenkinek merem ajánlani ezt az izgalmas lehetőséget. És ezért szeretném nagyon megköszönni a ZIK-nek, a Cserkészszövetségnek, az Ösztöndíjbizottságnak, a szüleimnek és mindenkinek, aki hozzásegített, hogy ezt a nagy kalandot megélhessem.

Beis András öv.

... és elvárások Balassi előtt

Mit várok magyarországi utazásomtól?

Elsősorban azért szeretném kihasználni ezt az utazási lehetőséget Magyarországra, mert egész életemben magyar hétvégi iskolába, magyar cserkészetre és magyar néptáncra jártam, és most hi-

hetetlen élmény lesz, ha ezt tényleg élőben ismerhetem meg. Már amúgy is irtó klassz volt, mikor 2009 júliusában

Magyarországra mentem a „Határon Túli Magyar Fiatalok Találkozójára”, mert hát ott ismertem meg nemcsak Magyarországot, hanem egyáltalán először voltam Európában.

Ottlétem alatt roppant megszerettem Magyarországot, és azután lettem teljesen biztos abban, hogy menni szeretnék a Balassi Bálint Intézet programjára. Csak jókat lehet itt Argentinában hallani erről az útról, és hát ez is felébreszti bennem a kedvet ahhoz, hogy menjek. Másik fontos célom többet tanulni, megismerni a magyar szokásokat. Klassz volna, ha több népdalt, néptáncot, magyar népijátékot tanulnék, nemcsak azért, hogy a saját magyarságomat gazdagítsam, hanem azért, hogy ezeket átadjam az itteni magyaroknak és így továbbbíthassam a magyarságot a fiatalabb generációknak. Ez nem könnyű munka, de egy ilyen program, mint amit a Balassi Bálint Intézet nyújt azért, hogy a külföldi magyarok a gyökereikről tanulhassanak, éktelenül megkönnyíti feladatunkat. Nagyon fontosnak tartom, hogy minél több embert megismerjek, és hogy ezekkel a kapcsolatot az út után tovább tartsam. Így ötleteket lehet szerezni.

Legfontosabb céloom sokat tanulni olyasmikről, amit - ismétlem! - tovább lehet adni az itteni magyaroknak. Már egyre nehezebb itt Argentinában a magyarságot ápolni, mert most már egyre kevesebben vagyunk. Ezért az itteni magyar kolóniának szüksége van erre. Ezeket kívül szerencsét szeretnék próbálni a zenével, hátha a magyaroknak megtetszene a magyar zene, amit Argentinában játszunk. Van nekem itt egy magyar rockegyüttesem, neve „Boldog”. Készítettünk egy CD-t 9 saját számmal, és ezt szét szeretnénk osztani Magyarországon, hátha sikerünk lenne.

Persze, hogy mire visszajövök klassz volna ötleteket gyűjteni arra, hogy a „Boldog” tovább és pozitívan fejlődjön. Tulajdonképpen nem ez a legfontosabb, de ha elérnék valami jót ezzel kapcsolatban, arra nagyon büszke lennék. Biztos vagyok, hogy ezt az utat nagyon jól fogom tudni kihasználni és nagyon örülök, hogy ezt a lehetőséget megkapom.

Hálás köszönet mindenkinek ezért!

Lajtaváry Richárd öv.

Mit várok az egyéves budapesti ösztöndíjtól?

Nagyszüleim vándoroltak ki a Második Világháború után Dél-Amerikába. Anyai nagymamám 4 éves volt és anyai nagypapám 8. Azóta a magyarság a családomban mindig nagyon fontos volt,

és mindig ez a nyelv meg kultúra maradt meg itthon, mintha egy kis Magyarország lenne Argentinában. 3 éves korom óta járok a magyar hétvégi iskolába, és most már tanítok is. Emellett járok magyar cserkészetre is, ahol őrsvezető vagyok és a Regös magyar néptáncegyüttesben is táncolok.

Ebből észre lehet venni, hogy életem legtöbb idejét a magyarságra szánom, és nagyon büszke vagyok rá. De egy különlegesség ebben az, hogy csak egyszer mentem Magyarországra 17 éves koromban egy hónapra, egy táncfesztiválra. Nagyon megtetszett nekem! Nagyon sok helyre utaztam, amikről már az itteni hétvégi magyar iskolában tanultam, de valahogyan úgy éreztem, hogy sokkal több látnivaló van: városok, fontos épületek meg helyek. Azonkívül fel szeretném venni a kapcsolatot rokonaimmal, akik ottmaradtak a háború után.

Igazi elvárásom a magyarországi ösztöndíjjal kapcsolatban: élőben megtanulni, meglátni mindazt, amit eddig tanultam, hallottam meg képekben láttam amióta megszülettem. Nem mindegy a Lánchidat meg az Országházat könyvekben látni vagy átsétálni rajta, megállni előtte és csodálni az épületet. Annak is örülök, hogy a nyelvet jobban meg fogom tanulni. Tudom, hogy nagyon egyszerű szavakkal beszélék. Talán egy év alatt sokat fog javulni a magyar beszédem. Mert az én felelősségem is, hogy itt átadjuk a magyar nyelvet a kisebbeknek. Ha magyar beszédemet fejlesztem, akkor majd én is jobban tanítom a nyelvet az itteni gyerekeknek. Nagyon hálás vagyok, hogy ezt az utat megtehetem. Remélem helyt is fogom állni.

Lajtaváry András öv.